

Μεταπολιτική: Ο σοβαρότερος σύγχρονος κίνδυνος για την κοινωνία και τη δημοκρατία

του Γιάννη Μηλιού

Στις αρχές Νοεμβρίου 2011 στην Ελλάδα και την Ιταλία επιβλήθηκαν, ουσιαστικά ταυτόχρονα, ως πρωθυπουργοί-«σωτήρες» οι «άνθρωποι των αγορών» Λουκάς Παπαδήμος και Μάριο Μόντι, άνθρωποι τους οποίους δεν είχαν εκλέξει οι πολίτες αλλά οι ίδιες οι «αγορές». Μπορεί να μην ψήφισαν οι πολίτες τους κ.κ. Παπαδήμο και Μόντι αλλά ήξεραν πολύ καλά τι πρόσβευαν και την αποστολή που έρχονταν να εκπληρώσουν. Η δημοτικότητά τους ήταν ελάχιστη παρά το γεγονός ότι τεράστια συγκροτήματα ΜΜΕ τους λάνσαραν σαν προϊόντα και τους στήριζαν με νύχια και με δόντια. Σ' εκείνη τη φάση της κρίσης, οι κοινωνικοί αγώνες δεν επέτρεψαν τη συνέχιση του μετα-πολιτικού πειράματος σε Ελλάδα και Ιταλία. Στη συνέχεια οι δρόμοι των δύο χωρών χωρίζουν.

Στην Ιταλία, στην οποία η Αριστερά πληρώνοντας μεγάλα λάθη και ταξικούς συμβιβασμούς του παρελθόντος έχει καταρρεύσει, τη θέση του κόμματος που θα αντιτασσόταν στα μνημόνια ανέλαβε ένα θολό συνονθύλευμα χωρίς συγκεκριμένες θέσεις και ιδεολογία, το κόμμα του Γκρίλο. Αντίθετα στην Ελλάδα ανέτειλε το πολιτικό άστρο του ΣΥΡΙΖΑ. Η ήττα του ΣΥΡΙΖΑ στις εκλογές του 2012 καθησύχασε την ελληνική αστική τάξη που έπρεπε όμως να βρει μια λύση μέχρι τις ευρωεκλογές. Η απάντηση στην απελπισία των ελίτ από την παταγώδη κατάρρευση του παλιού πολιτικού σκηνικού έρχεται και πάλι με μια μορφή μετα-πολιτικού πειράματος. Μια εικονική φιγούρα των μέσων «επιστρατεύεται» στην «πολιτική μάχη».

Η εικονική φιγούρα είναι η προσωποποίηση του «αυτονόητου», η εικόνα που είναι οικεία από την τηλεόραση. Δεν χρειάζονται άλλα πρόσωπα. Χρειάζεται ένα κόμμα χωρίς συγκεκριμένη ιδεολογία, αλλά που υπερασπίζεται με πάθος την «αυτονόητα κυρίαρχη» ιδεολογία των μνημονίων, ένα κόμμα το οποίο αποτελεί το σημαιοφόρο της ενοποίησης όλων των αστικών κομμάτων σε ένα κόμμα, το «κόμμα του κράτους». Το κόμμα αυτό παριστάνει ότι βρίσκεται πάνω από συγκεκριμένα ταξικά συμφέροντα, γιατί αυτός είναι ο καλύτερος τρόπος για να υπερασπιστεί τα ταξικά συμφέροντα της ολιγαρχίας.

Πόσο έξω από την ταξική πάλη βρίσκεται όμως αυτό το κόμμα; Προτείνει τη μείωση της δημόσιας επιχορήγησης στα κόμματα, άρα είναι υπέρ της αύξησης της επιχορήγησης κομμάτων απευθείας από καπιταλιστές. Προτείνει να μη γίνονται ποτέ πρόωρες εκλογές, να μπορεί μια κυβέρνηση να κάνει άλλα από αυτά που υποσχέθηκε και να μη λαμβάνεται υπόψη η κοινωνική δυσφορία. Προτείνει να επιλέγονται υποψήφιοι ανεξάρτητα από κόμμα και ιδέες, όπως επιλέγονται οι διευθυντές στις επιχειρήσεις. Προτείνει τη μονιμότητα υπουργών, δηλαδή, η κοινωνία να μην μπορεί να ελέγξει τον υπουργό, καθώς το θέμα είναι τι θέλουν οι «αγορές», όχι η κοινωνία. Προτείνει να επεκταθεί η επιδοτούμενη υποαπασχόληση από το δημόσιο στον ιδιωτικό τομέα, γιατί φυσικά δεν έχει σημασία αν ο μισθός δεν φθάνει ούτε για φαγητό, σημασία έχει να είναι ευχαριστημένα τα αφεντικά του ιδρυτή του κόμματος. Προτείνει να μειωθεί η φορολογία των επιχειρήσεων, καθώς ως γνωστόν οι ιδιοκτήτες επιχειρήσεων δεν μπορεί να πληρώνουν για άχρηστα πράγματα όπως σχολεία και νοσοκομεία. Προτείνει να ενταχθούν όλα τα εισοδήματα σε μια ενιαία φορολογική κλίμακα γιατί φυσικά πρέπει να πληρώσει το ίδιο αυτός που δεν έχει στον ήλιο μοίρα με τους πλούσιους. Για τους άνεργους και φτωχούς προτείνει κουπόνια σίτισης όχι βέβαια μισθό και εργασία, γιατί φυσικά η κρίση είναι ένα φυσικό φαινόμενο που τους έπληξε και όχι αποτέλεσμα της καπιταλιστικής

οικονομίας, οπότε το κράτος δεν φέρει την ευθύνη να μπορούν οι πολίτες να έχουν εργασία.

Το ζήτημα πίσω από όλα αυτά δεν είναι το κάθε ποταμάκι, που αναδύεται και ξεραίνεται αμέσως. Το ζήτημα είναι η λυσσαλέα προσπάθεια της ποταμοποίησης της πολιτικής ζωής από τους ισχυρούς, δηλαδή ότι όλα τα κόμματα του «αστικού τόξου» μοιάζουν πια με παραπόταμους.

Για την Αριστερά το ζήτημα είναι να αντιπαλέψει με πάθος τη μεταπολιτική, τον μεγαλύτερο σύγχρονο κίνδυνο για την κοινωνία και τη δημοκρατία.